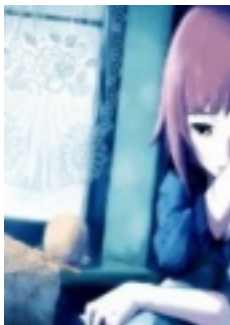

Định Mệnh Nghiệt Ngã - TiểuDi

Contents

Định Mệnh Nghiệt Ngã - TiểuDi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	12
11. Chương 11: Kết Thúc	13

Định Mệnh Nghiệt Ngã - TiểuDi

Giới thiệu

Trong cả cuộc đời, bạn sẽ không thể đoán trước được điều gì sẽ xảy ra. . . Anh cũng sẽ có những lần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-nghiet-nga-tieudi>

1. Chương 1

Nhã Uyên, 1 cô gái tuy không quá xinh đẹp và nổi bật nhưng mang 1 nét duyên dáng đáng yêu của 1 cô học sinh trung học, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt tròn bầu bĩnh, làn da trắng mịn, mái tóc đen dài. Năm nay cô vừa lên lớp 8, tính cách cô hòa đồng nôm được khá nhiều người yêu mến. Cô khá mơ mộng, Khát khao tình yêu học trò lãng mạn như những bạn cùng chán lứa. Nhưng gia đình cô khá khó nên các mối quan hệ bạn bè của cô khá ít, thời gian đi chơi cùng bạn bè chẳng có được. Vì gia đình quá bao bọc cô nên

cô có nhiều chuyện chưa được biết như các bạn, cô thường bị bạn bè nói là ngu ngốc vì chẳng hiểu biết là bao. Cô buồn lắm chứ, cô cực kì khao khát được tự do như các bạn nhưng có lẽ đó là điều quá khó dường như không thể có được... Cô nghĩ mình chỉ có thể Lặng lẽ giữ khát khao đó vào lòng mình thôi...Thật ra lúc ấy cô đã đơn phương 1 cậu bạn thân được 3 năm rồi đó chứ, cô học cùng cậu ấy từ năm lớp 3 và rất mến cậu bạn ấy. Thật ra ở độ tuổi của cô chỉ có thể là mến và thích 1 người, làm gì có thể gọi là yêu. Cô và cậu bạn ấy rất thân nhau, cậu ấy tên Quốc Minh, trong mắt cô Minh thật đẹp và tốt bụng, ngày qua ngày cô đi học cùng Minh, ăn chung, làm bài tập chung,...Ngày Trung Thu, Minh qua nhà cô xin cho cô đi chơi cùng, rồi 2 đứa cùng nhau đến trường cùng các bạn, vì là lễ nên rất đông, cô đi nhanh nên đụng phải 1 cậu bạn, cô ngã xuống đất. Cậu bạn ấy đỡ cô dậy, cô để ý thấy cậu ấy nhìn khá chững chạc, không đẹp nhưng có vẻ khá hiền lành. cậu con trai cất giọng nói trầm ấm “Em Có sao không? Đông vậy mà sao e chạy nhanh vậy?”. Cô khá bất ngờ vì sao cậu bạn ấy gọi cô bằng e, Ngây ngô hỏi “Chẳng phải mình bằng tuổi nhau sao? ” Cậu bạn ấy cười nhẹ đáp “A học lớp 9 hơn e 1 tuổi đấy bé ”...Cô cười nhẹ như thay cho câu trả lời. Rồi như nhớ ra điều gì, cô nhìn xung quanh tìm Minh chẳng thấy, vội chạy đi tìm mà quên lời chào a lớp trên...Cuối cùng cũng tìm đc Minh, 2 đứa vui chơi thỏa thích rồi về. Khoảng 3 ngày sau, tối hôm đó cô đag chơi Zalo tám với mấy đứa bạn thì tin nhắn từ số điện thoại lạ làm quen, rồi cô cũng trả lời thì biết được đó là a mình va vào hôm bữa, Thì ra a ấy tên Bảo Khang lớp 9/3 cùng trường mình, cô thắc mắc sao Khang k nhắn tin Zalo cho tiện thì biết được nhà a khá nghèo. Rồi 2 người nhắn tin qua lại với nhau, Khang cũng khá quan tâm cô. Rồi cô và Khang ăn sáng cùng nhau, nói chuyện rất hợp ý vui vẻ. Cô cũng kể Khang nghe về việc mình đơn phương Minh, Khang có vẻ thoáng buồn nhưng cô nào biết...1 tháng trôi qua, mối quan hệ giữa Khang và cô ngày càng thân thiết, Khang nói thích cô và cô đã chính thức quen Khang. Cô không đòi hỏi Khang những món quà gì cả, đi chơi với Khang cô trả tiền của mình mặc kệ Khang không thích. Mọi chuyện suôn sẻ trôi qua. Rồi cô lên lớp 9, vì hoàn cảnh gia đình nên Học xong lớp 9 Khang phải đi làm, thế là cô và Khang không thường xuyên gặp nhau nữa nhưng cô vẫn hết lòng chờ đợi Khang. Những tin nhắn dần thưa đi, cô hiểu Khang phải lo làm việc nên không 1 lời trách. Nhưng cái gì vẫn phải có giới hạn của nó, 1 tháng trôi qua không 1 tin nhắn hỏi han, cô ngày đêm chờ đợi tin nhắn cũng chẳng thấy đâu...Những giọt nước mắt âm thầm rơi xuống. Cô quyết định chia tay nhưng cũng chẳng nhận lại tin nhắn hồi âm. Cô gục ngã, bao đêm dài cùng những dòng nước mắt xót xa, bạn bè khuyên cô cũng chỉ nhận lại kết quả bằng không, cô biết mình phải quên thật rồi, tự hỏi lòng mất bao lâu để quên 1 người?...

2. Chương 2

...Bao đêm dài cô nhớ nhung, tuy đã chia tay nhưng cô vẫn cứ đầu chờ đợi hồi âm tin nhắn. Cho đến hôm ấy, cô vô tình lướt ngang Facebook của một cô bạn, cô ấy cập nhật ảnh bìa Khang với dòng status tình cảm, cô chết lặng và chẳng còn hi vọng gì về Khang. Ngày tháng trôi qua, cô giờ đã là học sinh lớp 10, nhìn cô khác khi xưa nhiều lắm. Cô đã quyết định thay đổi bản thân từ ngày đó. Mọi chuyện vẫn vậy, cô vẫn còn nhớ đến chuyện xưa nhưng chỉ giấu trong lòng. Hôm nay là ngày tựu trường, ngày đầu cô bước vào ngôi trường Trung Học Phổ thông, mọi thứ vẫn khá xa lạ với cô, vào nhận lớp và làm quen bạn mới, cô ngồi gần cô bạn hoạt bát, cô bạn ấy tên Kiều Hân. Cô không còn học chung với Minh và những người bạn cũ nữa, nhưng giờ ra chơi vẫn gặp nhau tại canteen trường. Những ánh mắt của các bạn nam cũng hướng về cô vì cô khá dễ thương. Đêm đó khi truy cập vào trang facebook cô có khá nhiều lời mời kết bạn, có 1 tin nhắn của cậu bạn tên Hoàng Nam làm quen. Nam kể cô nghe rất nhiều chuyện về mình. Cô biết được Nam sinh ra trong gia đình thiếu thốn nên cũng cảm thông phần nào. Rồi cô và Nam gặp nhau, Nam cũng khá đẹp trai, Nam quan tâm cô và cô cũng mến Nam. Rồi Nam và cô quen nhau, ban đầu cô quen Nam vì muốn quên Khang, nhưng sau 1 tháng cô lại có tình cảm với Nam, cô lo lắng cho Nam hết tất cả mọi thứ. Rồi một ngày mẹ Nam có chuyện, Nam không có tiền lo cho mẹ nên đành mở lời mượn cô, cô nghe Nam kể cũng thương lòng đem tiền riêng của mình đưa Nam với tư cách một bạn gái chứ không phải là cho mượn. Sau 2 tháng quen nhau, cô cảm giác như Nam đang giấu mình điều gì đó, Nam ít quan tâm cô hơn, Nam hay mượn tiền cô nói rằng vì gia đình có chuyện, cô cũng hết lòng tin Nam còn đòi đến thăm nhưng Nam nói mẹ khó nên cô đành thôi. Bạn bè cô lúc này ai cũng nói cô Nam không tốt, cô cũng mặc kệ cho qua. Rồi bỗng dưng Nam chia tay cô, nói rằng nợ cô quá nhiều không thể lo cho cô được gì, Nam

nói cô đợi Nam đi làm sau này có điều kiện sẽ lo lắng cho cô, Nam không muốn mang tiếng lợi dụng cô vì vật chất. Cô nghĩ Nam có lòng tự trọng nên cũng thôi, chấp nhận đợi Nam, dù buồn cũng giấu đi. Khi chẳng còn ai, cô một mình khóc hết nước mắt... Sự thật lại khiến cô đau đớn vô cùng, Nam quen 1 người bạn cùng lớp, cô đọc được những dòng tin nhắn của họ do Hán bạn cô tìm hiểu được, cô hất bỏ sự thật đó quyết tìm Nam mong 1 câu giải thích. Nhưng Nam hững hờ với cô, nói cô không tin Nam Nam không nói thêm nữa, cô khóc trước mặt Nam cầu xin Nam đừng vô tình như vậy, Nam chỉ vờn vờn vài câu giải thích nói những tin nhắn đó là do người khác ghét Nam làm vậy, cô cũng vì sợ Nam bỏ rơi mà tin lời Nam. Bạn bè nói cô ngu ngốc, bao lời ra vào bàn tán, cô cũng chẳng quan tâm mà chỉ tin Nam, cho đến mọi chuyện trước mắt cô, Nam và cậu bạn cùng lớp nói chuyện cô vô tình nghe thấy, thì ra Nam chỉ vì tiền của cô, Nam đem tiền cô ăn chơi chứ không lo cho gia đình như Nam nói. Cô tuyệt vọng đau lòng nhưng vẫn cần rằng chịu đựng, vì cô biết có nói Nam vẫn không thừa nhận, vì lụy nên cô âm thầm như vậy lãnh thương đau về mình. Chị Ngọc, người chị thân thiết kể bên nhà cô cũng khuyên nhủ đủ điều, cô cũng vẫn cứ như vậy, làm những việc dù biết sai nhưng vẫn làm... Khoảng không lâu sau, Nam nói Nam cần cô không có cô Nam trống trải vô cùng, cô dù biết tất cả nhưng vẫn chấp nhận Nam trở lại, Nam và cô lại công khai quen nhau, lúc đó ai cũng phản đối việc cô làm, kể cả những người bạn cũ cũng không đồng ý Nam quay lại với cô. Cô mặc kệ, ai nói gì cô cũng bỏ ngoài tai. Khoảng vài hôm sau, ba mẹ cô đi công tác nước ngoài nên cô sang nhà chị Ngọc ở. Lúc chị Ngọc đi học thì cô sang nhà Hán chơi, có cả Nam. Cô thấy Nam có thay đổi, Hán cũng không còn ghét Nam nữa nên cô cũng nhẹ nhõm phần nào. Ba mẹ Hán đi làm xa lâu lâu mới về nhà nên Hán ở một mình. Khoảng 1 tháng, Từ khi cô và Nam sang nhà Hán chơi thì Nam và Hán khá thân thiết, có khi cô qua nhà Hán thì đã gặp Nam và Hán ngồi vui vẻ nói chuyện, cô thì không nghĩ nhiều vì Hán là bạn cô. Hôm đó khoảng 6h chiều cô vừa từ nhà Hán về thì chị Ngọc nói hôm nay học về khuya nên bảo cô sang nhà Hán ngủ. Cô lại xách xe chạy sang nhà Hán, thấy nhà Hán mở cửa thì cô nghĩ chắc Hán đi đâu mới về, cô khóa cửa rồi vào chẳng thấy Hán đâu nên nghĩ Hán trong phòng, gần đến cửa phòng thì cô nghe tiếng Hán đang cười, cô nghĩ chắc Hán đang nói chuyện với bạn trai, định bước ra phòng khách lại thì nghe tiếng Con trai, cô bước nhẹ nhàng đến cửa xem sao. Trước mắt cô một người con trai đang đề lên Hán, cả 2 không một mảnh vải che thân quần lấy nhau, cô sững người không tin được Hán dám như vậy. Còn người con trai đó là ai? Nhìn rất giống Nam nhưng cô không thấy mặt. Lắc đầu mình cho tỉnh táo, cô định quay ra nhưng tiếng người đó phát ra không ai khác là Nam, chân cô như không còn sức, cô khụy xuống bịt miệng kìm chế không phát ra tiếng xem họ đang nói gì. Hai hàng nước mắt đua nhau rơi xuống nền gạch khi nghe những lời họ nói, những âm thanh rên rỉ lại phát ra làm cô càng cảm phần. Cô xô cửa bước hướng ánh mắt căm ghét đáng thương nhìn họ, Hán và Nam thấy cô cũng khá ngạc nhiên, vội lấy chiếc chăn che lại, cô bước đến dùng tất cả sức còn sót tát vào mặt Hán người mà cô tin tưởng, Nam tát trả cô 1 bạt tay rồi chẳng màn xô cô xuống nền gạch lạnh lẽo, Cô cười lớn, cười chua chát trong khi 2 hàng nước mắt rơi không ngừng, đứng dậy buông từng câu từng chữ cuối cùng dành cho họ rồi bước ra khỏi nơi có 2 con người tàn nhẫn đó. Bước chân nhỏ bé lang thang trên con đường, cô tự hỏi cô đã làm gì nên tội mà sao ai cũng có thể chà đạp mình. Nụ cười chua xót, 2 hàng nước mắt đua nhau rơi trên khuôn mặt non nớt của cô bé 16 tuổi đầu, trời bỗng đổ mưa to. Cô vẫn bước lang thang thật lâu. Những người đi đường hối hả chạy nhanh về nhà, chỉ riêng cô vẫn bước chậm chạp chẳng biết đi đâu. Chợt mọi thứ trước mắt cô trở nên mờ đi, cô chỉ nhận thức được thấy một người con trai xa lạ rồi ngất lịm đi...

3. Chương 3

Tỉnh dậy trong 1 căn phòng xa lạ, cô cũng chẳng bận tâm gì vì hiện tại trong đầu cô chỉ toàn những hình ảnh 2 người đó... Rồi 1 giọng xa lạ cất lên “Cô bé tỉnh rồi à, sao lại dầm mưa như thế?” Cô nhớ lại rồi cất tiếng cảm ơn, nhẹ nhàng bước xuống giường rồi xin phép ra về chẳng cần biết người giúp mình là ai. Người con trai đó chỉ im lặng để bóng dáng nhỏ bé bước đi, ánh mắt có chút phức tạp nhìn theo đến khi cô khuất dần. Cô bước lặng lẽ về nhà trong đầu vẫn ngập tràn hình ảnh khi này, cô tự cảm thấy mình thật đáng thương, rồi nước mắt lại rơi, miệng cô cười như tự giễu cợt chính mình... Về nhà chị Ngọc nhận thấy được cô khác lạ nhưng hỏi mãi cô cũng chỉ bảo không có chuyện gì. Sáng hôm sau cô đi học thì thấy Nam và Hán cười đùa, khi gặp cô Nam cũng chẳng để ý tay vẫn ôm lấy Hán, Hán thì nhìn cô với ánh mắt cười

cột. Cô cũng chỉ đáp lại bằng sự im lặng. Đi đến đâu cô nghe mọi người bàn tán đến đó, cô cũng chỉ im lặng cố gắng bỏ ngoài tai, và không ai nhìn thấy cô cười dù chỉ là 1 nụ cười nhẹ. 1 tuần trôi qua cô vẫn cứ im lặng mặc kệ người ta nói như vậy, những hình ảnh ngày hôm đó cô vẫn luôn khắc ghi trong đầu, đêm về cô ngồi trong góc phòng vừa cười vừa khóc, hành hạ thân xác mình. Hôm sau đến trường vẫn như mọi ngày, cô ra về trễ hơn mọi người, lúc cô về thì trong trường chỉ còn loáng thoáng một số người thôi, trong đó có Hân và Nam, cô thấy họ đag thân thiết với nhau, cô cũng chỉ cười nhạt rồi bước qua. Về nhà chưa kịp thay đồ, điện thoại cô reo tin nhắn, tưởng ai tìm mình, cô mở điện thoại ra đập vào mắt cô những bức ảnh họ thân thiết kèm theo những tin nhắn của Hân..Cái gì cũng có giới hạn của nó, Tức nước thì vỡ bờ, cô ném chiếc điện thoại văng bể nát, khuôn mặt cô lúc này thay gì những giọt nước mắt nhưng hiện tại chỉ còn là gương mặt lạnh băng, môi mím chặt đến nổi bật máu.....1 tháng trôi qua, bước đến trường không ai có thể nhận ra Nhã Uyên ngày nào. Trên người vẫn là chiếc áo dài trắng truyền thống nhưng lộ rõ từng hình xăm trên người, mái tóc ngắn, môi xỏ khuyên, trên tai 1 bên 3 khuyên 1 bên 4 khuyên, đôi mắt sắc lạnh...Vừa nhìn không ai có thể biết đó là cô cho đến khi cô bước vào chỗ ngồi, Hân nhìn cô bất ngờ cô chỉ cười nhạt khinh bỉ. Ngay cả Nam cũng không thể ngờ đó là cô. Đêm đến cô khoác lên người những chiếc váy cũn cỡn lộ liễu trang điểm thật đậm nhìn cô chẳng ai nghĩ là nữ sinh lớp 11, cô vào bar say sỉnh nhảy nhót, chán chê rồi lại đến đua xe. Cô sống buông thả hơn, những tiếp xúc thân mật với những người con trai đã quá quen thuộc với cô. Đối với đất Hà Thành, những cô gái như vậy không còn là chuyện lạ trong mắt mọi người, nhưng trong mắt bạn bè, Ngọc và cả ba mẹ cô sau chuyến công tác dài hạn trở về nhìn cô thật quá xa lạ. Nhưng họ cũng sớm biết tại sao cô như vậy nên chẳng còn cách nào khác, thà cô như vậy cũng đỡ hơn tự nhốt mình vào bóng tối hành hạ bản thân. Ngày thứ 7 vẫn như mọi ngày, cô khoác trên người chiếc váy 2 dây ôm sát người màu đỏ gợi cảm lộ ra vòng 1 gợi cảm cùng đôi giày cao gót, khuôn mặt vẫn trang điểm đậm, bước vào quán bar trước ánh mắt thèm muốn của bao người, cô chỉ cười bước qua vì đã quá quen thuộc, vô tình lướt ngang qua, cô hướng ánh mắt đến đôi trai gái tại một góc tối, bàn tay người con trai đang vuốt ve luồn lách vào chiếc váy người con gái, người con gái ép sát nơi đây dâ vào người con trai, người đó là không ai khác là Nam và Hân. Cô chỉ cười khẩy bước vào 1 bàn trống ngồi, không lâu sau 1 người con trai khá trẻ đẹp bước đến gần cô mời rượu, cô cười nhẹ đáp trả vì quá quen thuộc, rồi cô ra nhảy cùng, bàn tay người con trai ôm lấy cô ép sát vào người rồi đặt môi lên môi cô cô cũng vòng tay qua cổ đáp lại. Với cô hành động này chỉ là vui qua đường, người con trai này cũng chỉ là 1 trong số nhiều người của cô, ở phía không xa có 1 người con trai khác đang hướng về cô ánh mắt đau xót có chút tức giận. Chờ chán chê rồi cô bước khỏi quán bar đến nơi đua xe. Sau khi đua xong cũng đã 1h sáng, cô tản bộ về nhà. bước chân chậm rãi trên đường hoang vắng cô đọc của một cô gái ở phía trước, phía sau không quá xa là một người con trai âm thầm bước theo ánh mắt vẫn nhìn bóng dáng người con gái cho đến khi người con gái bước vào nhà rồi mới lặng lẽ rời đi. Người con gái đó không ai khác đó là Nhã Uyên, còn người con trai đó là ai???? 1 tuần nữa trôi qua, hôm nay là sinh nhật chị Ngọc, khoảng 8h tối cô vẫn say sưa ở bar thì Ngọc gọi đến trách móc “Hôm nay sinh nhật chị cô mà cô cũng không ở nhà được à” Cô như nhớ ra trả lời vồn vện vài chữ “Sorry lão bà, Em về ngay đây” rồi đập máy. Cô vẫn tản bộ về, dường như đó đã là thói quen của cô, Phía sau vẫn là người con trai ấy. Cô vừa về đến chị Ngọc đã mắng đũa 1 trận, cô cười nhẹ chào hỏi mọi người rồi vào bàn ăn. Không khí lúc này thật ấm áp, không lâu sau bóng dáng một người con trai cao ráo bước vào, nước da trắng, khuôn mặt rất đẹp. Khi anh bước vào những người bạn của Ngọc và ngay cả Ngọc cũng khá ngạc nhiên, lúc đó Hưng chính là người yêu Ngọc lên tiếng trêu chọc làm mọi người cười rộn ràng “A trai đến rồi à, e tưởng a đi bị cô nào bắt mất rồi chứ”, Ngọc lên tiếng “A về khi nào sao e không biết thể, tưởng a biệt tích không thèm về chứ”...Anh chưa kịp trả lời thì Hưng lại ngắt lời trêu chọc “Anh Jen về 3 tháng nay rồi nhưng lại bị cô nào hớp hồn nên chẳng ngó ngang đến ai e ạ, ngay cả e trai như a ổng cũng ngó lơ đấy” Hưng dứt lời làm cả bọn cười rần lên vì sự dí dỏm, ai cũng biết Jen chính là a ruột của Hưng nên tất cả đều quen biết anh nhưng cô lúc này thì chẳng ngó ngang tới anh, vô tư cầm cùi ăn vì toàn những món cô thích. Lúc này Jen mới cất tiếng ánh mắt hướng đến cô “E đang đói lắm à, không chào hỏi anh sao nhóc”, Ngọc và mọi người nghe Jen nói mới hướng mắt nhìn cô, Ngọc lên tiếng “Bà cô nhỏ của tôi, em không thấy trai đẹp sao mà không làm quen đi nào ” lời Ngọc nói lại làm mọi người 1 phen cười rộn ràng. Cô lúc này mới chịu ngước mặt lên nhìn rồi buông 1 câu chẳng liên quan “Anh là ai? ”, Jen cười đáp rồi đưa tay ra bắt tay theo thói quen “Anh tên Jen, nhớ nhé, rất vui được gặp em” cô đưa tay ra bắt lấy “chào a” rồi ăn tiếp vì lúc này cô đang rất đói, Hưng khá bất ngờ vốn cho rằng anh mình rất đẹp trai ai cũng muốn bắt chuyện sao cô lại chẳng có vẻ quan tâm đến, Hưng chống hai tay lên bàn nhìn cô nói “Ăn mãi thế nhóc, ít ra cũng giới thiệu làm quen chút chứ, a trai a hơn hẳn mấy cậu bạn trai qua đường của em đấy nhé ”. Cô liếc Hưng rồi quay sang Jen “A là a trai tên phiền phức

này hả”, Jen cười thân thiện gật đầu nhẹ thay câu trả lời, Hưng lại chen vô tuông 1 tràng quảng cáo “A Jen tên thật là Hàn Quân, a trai của a,Đi du học 3 năm mới về, 20tuổi, lúc trước a từng nghĩ a ấy có xu hướng lệch lạc giới tính nhưng giờ thì hết rồi ” ai cũng bật cười, Cô vẫn bình thản rồi chỉ buông câu “Thật chẳng giống nhau, một người thì nói nhiều như đàn bà”, cô dứt lời cũng nhận được cái liếc mắt của Hưng, mọi người vui vẻ nhập tiệc khoảng 11h ra về, còn cô lại vẫn tản bộ đến nơi đưa xe như mọi ngày, phía sau cô cũng lại là bước chân của 1 người con trai đang dõi theo nhưng cô chẳng hề hay biết. Cô đến nơi đưa xe thì lại gặp Jen, cô có chút ngạc nhiên nhưng cũng chẳng bận tâm nhiều, rồi Jen bước đến ngồi cạnh cô bắt chuyện, cô cũng bình thản mà trả lời. Rồi đến lượt cô đưa, người đưa cùng cô hôm nay không ai khác lại là Jen, 1 sự trùng hợp ngẫu nhiên, cô không nghĩ Jen cũng là 1 tay đua khá giỏi. Cô và Jen cùng về đích 1 lúc trong sự hò hét cổ vũ của mọi người. Lúc 2 người gỡ mũ xuống xe Jen lên tiếng phá tan sự im lặng “Nhóc về chưa a đưa về” kèm theo là nụ cười hút hồn đúng chất playboy. Cô thản nhiên đáp rồi cất bước đi trước “A về trước đi, e đi bar đây ”. Jen lại chẳng chịu thua một mực muốn đi với cô “A đi với nhóc được chứ”, cô mỉm cười đúng chất playgirl nhìn Jen “Được thôi”. Vào bar cô mãi mê say sưa nhảy nhót, lúc này cô đang thân mật cùng một người con trai xa lạ khác, Jen chỉ ngồi nhâm nhi ly vang đỏ ánh mắt thì vẫn hướng về cô ngoài kia, ánh mắt có tia phức tạp, lúc này đây khó có ai hiểu được Jen đang nghĩ gì...

4. Chương 4

Kể từ hôm đó, ngày nào Jen cũng đi cùng cô, dù là vào bar hay đua xe không một ngày nào có cô mà không có Jen, chơi chán rồi thì Jen và cô cùng tản bộ về nhà. 1 tháng trôi qua, Hôm đó trong lúc cả 2 tản bộ về Jen lên tiếng phá tan không khí yên tĩnh “Nhóc định cứ như thế này mãi à? ”, cô đáp “Như vậy không tốt sao”, “E cảm thấy rất vui sao” Jen hỏi tiếp, “Không vui nhưng rất thoải mái” không chần chừ cô đáp, “Nhóc đã yêu ai chứ? ”, bước chân cô chợt khựng lại rồi bước tiếp, gương mặt thoáng hiện lên vẻ căm ghét, môi cười nhạt “Đã từng”, Jen tuy không nhìn thẳng vào cô nhưng từng cử chỉ nét mặt cô Jen đều thấy được “E rất ghét người đó à”, “Đúng vậy” cô không ngại cho Jen biết, cô rất hận Nam, hận cả người bạn cô từng hết lòng, “Nhóc không định mở lòng nữa sao”, “Sẽ không, đều là vui chơi qua đường”, sau câu nói của cô không khí im lặng trở lại cho đến khi cô tới nhà, mỗi người 1 suy nghĩ khác nhau. Thấm thoát 1 tháng nữa lại trôi qua, kì thi cuối kì 1 đến, bao bạn bè chan lứa đều lo lắng chuẩn bị cho kì thi thì cô chẳng có vẻ bận tâm đến. Vẫn như mọi khi, cô lại vào bar cùng Jen, cô thì lại nhảy nhót bên cạnh một người mới, thường thì những cô gái cũng đến gần Jen nhưng chỉ nhận được tia lạnh lẽo mà sợ hãi rồi đi nhưng từ gần đây Jen cũng đáp trả lại những cô gái đó. Cô thì chẳng bận tâm sự khác lạ đó vì cô chỉ đơn giản coi Jen như anh trai mình. 1 tuần lại trôi qua như vậy, kì thi thì cũng đã xong, Cô và Jen thì vẫn cứ như vậy, trong lúc tản bộ về Jen lại phá tan sự yên tĩnh “Nhóc có bao nhiêu rồi qua đường rồi nhĩ? ”, “Rất nhiều” không chần chừ cô trả lời, “Không nhằm chán sao?” Jen lại hỏi, “Không, mỗi ngày thay đổi khẩu vị rất mới mẻ”, “Vậy a làm người tiếp theo của em nhé ”, bước chân cả 2 dừng lại, cô nhìn Jen như chờ đợi câu tiếp theo, “A cũng muốn thay đổi khẩu vị” Jen hiểu cô nghĩ gì nên tiếp lời, “Được” cô mỉm cười trả lời rồi cất bước đi tiếp...

5. Chương 5

...sau ngày hôm đó cô và Jen đã có 1 ngày làm người tình như Jen đề nghị rồi lại trở về như cũ. Cô vẫn cứ xem Jen như a trai, còn Jen vẫn cứ hướng ánh mắt về phía cô nhưng không phải ánh mắt của một người anh trai. Ba mẹ cô lại phải đi công tác, cô cũng chỉ về nhà không bao lâu rồi đi chơi thâu đêm, Jen cũng vẫn theo cô. Ngày Chủ nhật, Jen rủ cô đi khu vui chơi, cô cũng đồng ý vì ở nhà cũng chẳng có làm gì, hôm đó cô trong chiếc váy trắng đơn giản và đôi giày búp bê, khuôn mặt không makeup đậm chỉ thoa nhẹ chút son. Nhìn thấy cô trong bộ dạng đó Jen nở nụ cười ấm áp. Jen dắt cô đi chơi đủ trò, rồi trời cũng đã tối cả 2 đang định về cô chợt thấy 1 bé gái xinh xắn khoảng 4 5tuổi đang khóc, khuôn mặt sợ hãi nhìn xung

quanh, cô bước lại gần giọng nhỏ nhẹ “Bé sao vậy nè, ba mẹ em đâu lại đi 1 mình thế này? ”, cô bé dường như bớt sợ hơn, giọng nói non nớt chưa hoàn thiện vang lên “Em bị lạc ba mẹ, e sợ lắm huhu”, cô dùng tay lau đi nước mắt của cô bé cười nhẹ trấn an “Bé nín đi nào, chị dắt bé đi mua kem ăn rồi đi tìm mẹ nhé”, “hixhix Thật sao ạ? ”, “Thật chứ, bé khóc sẽ xấu lắm, ngoan nín nào ” cô bẹo má cô bé cười vui vẻ nói, “Hihi chị cười cũng rất đẹp, mẹ e nói thiên thần rất xinh đẹp và tốt bụng, chị là thiên thần phải không ạ? Sau này e cũng muốn làm thiên thần tốt bụng như chị vậy” cô bé nín khóc ngây thơ nói, cô bật cười xoa đầu cô bé “Bé phải ngoan nữa, được rồi chị dắt e đi mua kem rồi tìm mẹ nhé, e tên gì nào? ”, “e tên My ạ”,...những hành động của cô Jen đều để ý, thấy cô mỉm cười lòng a cũng vui, lặng lẽ bước theo cô đang bế bé gái đáng yêu, khuôn mặt cô dịu dàng hơn hẳn. “Anh đẹp trai này là ai vậy ạ? ” bỗng My hỏi, cô chưa kịp trả lời giọng non nớt lại vang lên “ Có phải là bạn trai của chị không ạ, 2 người thật đẹp đôi a ” cô bé vô tư cười toe nói, “Không phải, a ấy tên Jen là a trai chị đấy” cô nhẹ nhàng nói, 2 từ “a trai” như xé nát lòng Jen. Nhưng a cũng chỉ cười nhẹ xoa đầu My “Đúng vậy đó cô bé”. Cô bé tỉnh ranh lên tiếng nghi hoặc “anh em mà chẳng giống gì cả, ba mẹ e bảo nói dối là hư đấy ”...Cô và Jen cùng bật cười trước sự lạnh lợi của My, rồi gặp đc ba mẹ cô bé như giải vây cho 2 người, trước khi đi My còn tỉnh ranh nói với 2 người “A chị đi chơi vui vẻ nha, 2 người nói dối em biết đấy, hẹn gặp lại chị thiên thần ”, Jen và cô cũng chỉ chịu thua với My, cô nhìn theo My đang nắm tay ba mẹ bước đi mỉm cười nhẹ nhõm, rồi cô và Jen cũng quay lại bước về. “Có vẻ e thích con nít nhỉ? ” Jen lại là người bắt chuyện trước, “Cô bé đó thật đáng yêu ”, “Hôm nay e vui chứ? ” Jen cười hiền nhìn sang cô, “Rất vui, cảm ơn a ” cô cười nhẹ, “E cười nhìn rất đẹp, tại sao lại tiết kiệm nụ cười thế? ”, cô chỉ im lặng cười nhẹ thay cho câu trả lời. “E xem a là a trai thôi à ” Jen lại hỏi, “Là a trai tốt”, rồi cả 2 lại cùng im lặng cho đến về nhà... 2 tháng lại trôi qua, Jen và cô ngày càng thân thiết, cô cũng chịu nói nhiều hơn với a, cả 2 đi cùng khiến ai cũng nghĩ họ đang yêu nhau, Ngọc và Hưng cũng không ngoại lệ, cũng có lúc cô nghĩ về Jen nhưng cô vẫn giữ ý nghĩ xem Jen như a trai mình. Còn Jen, vẫn lo lắng quan tâm dõi theo cô mọi lúc. Cô biết sự quan tâm đó không đơn giản là sự quan tâm của người anh trai nhưng cô vẫn cứ lạnh như vậy...1 tháng nữa lại trôi, cô nhận ra mình đã quá quen có Jen bên cạnh, có lẽ cô đã có tình cảm với Jen. Hôm đó ai ai ai cũng có cặp có đôi, nhưng riêng cô vào bar một mình, thật lạ sao hôm nay cô chẳng thấy Jen đâu, cảm giác bất an trong lòng khiến cô thật khó chịu, nơi lồng ngực trái cô đau nhói chẳng biết vì sao, nhưng tự suy nghĩ rằng chắc Jen đến muộn. 1 tiếng trôi qua, 2 tiếng trôi qua cũng chẳng thấy Jen đến. Cô khó chịu rời khỏi bar đến nơi đưa xe hi vọng sẽ gặp Jen nhưng cũng chẳng thấy, bỗng điện thoại cô reo lên, kiểm tra lại điện thoại thì cũng đã mấy chục cuộc gọi nhỡ của Ngọc và Hưng, cô gọi lại cho Ngọc “Em đến bệnh viện XXX ngay đi, không kịp nữa...”, giọng chị Ngọc nghẹn ngào vội vã trong điện thoại, cảm giác bất an của cô ngày càng lớn hơn, chị Ngọc chưa dứt lời cô tắt ngang điện thoại chạy thật nhanh đến trong lòng chỉ mong đừng có chuyện gì. Rồi Trời chợt đổ mưa to, cô mặc kệ vẫn cứ chạy thật nhanh đến...Ngọc, Hưng và những người bạn của Hưng, có cả ba mẹ Hưng và Jen đang đứng trước cửa phòng cấp cứu, khuôn mặt ai cũng đang cực kỳ lo sợ, “A chị ở đây làm gì vậy, Jen đâu? ” giọng nói khó nhọc yếu ớt của cô vang lên thu hút ánh nhìn của mọi người, ánh mắt cô nhìn xung quanh tìm kiếm Jen, bộ dạng ướn sững cùng khuôn mặt nhợt nhạt khiến mọi người đau xót, “Em bình tĩnh nghe chị nói...”, *Ting* Ngọc chưa dứt lời tiếng cửa phòng cấp cứu mở ra, ba mẹ Jen chạy đến hỏi dồn dập kèm theo hi vọng “Sao rồi, nó sao rồi?”, “em xin lỗi anh chị, em đã cố hết sức, Jen chỉ còn cầm cự được vài phút cuối, trong lúc kích điện Jen luôn gọi tên cháu Uyên, mọi người vào gặp cháu đi. ” lời nói của bác sĩ cũng chính là cứa ruột của Jen phát ra làm mọi người chết đứng, mẹ Jen vào gặp con lần cuối khóc nức nở ngã quỵ xuống, ba Jen đỡ lấy bà mà lòng đau xót nhìn đứa con trai mình yêu thương. Còn cô chẳng tin vào tai mình nữa, bước chân nặng nề bước từng bước nặng nhọc đến gần Jen, ánh mắt a đau lòng nhìn bộ dạng ướn sững cùng khuôn mặt xanh xao nhưng vẫn nhìn cô mỉm cười nhẹ, nụ cười a hôm nay khiến lòng cô đau buốt, nhìn cảnh này ai cũng đau xót, cô chẳng nói được lời nào, lặng lẽ bước đến cạnh giường cô quỳ xuống cạnh bên a, a yếu ớt nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô môi vẫn nở nụ cười như trấn an cô “Hôm nay e biết ngày gì không nhóc? ”, giọng nói yếu ớt của a như dao găm vào tim cô, “Ngày gì? ” Giọng cô không 1 chút cảm xúc trả lời a, Khuôn mặt thơ thần bi thương nhìn ngấm a chẳng rời, “E vẫn đang trí vậy à, hôm nay là ngày Valentines đấy ” a nói với giọng trêu chọc cô kèm theo 1 cái xoa đầu yếu ớt, “Thì sao? ”, “Hôm nay chúng ta yêu nhau 1 ngày nữa nhé ” a cười tươi nhìn cô cưng chiều nói, cô cắn môi gượng cười nhẹ “ừm”, a lấy sợi dây chuyền gượng dậy đeo vào cổ cô rồi nở nụ cười mãn nguyện “Xong rồi, Giữ sợi dây chuyền này nhé, a tự làm cho nhóc đấy”, “Sao người e lại ướn thế này, sau này không được đâm mưa như thế nữa nhé ”, “Nhóc nói yêu anh cái xem nào”, “À mà trái tim nhóc đóng băng rồi”,...A vẫn cứ nói mặc dù cô chẳng nói lời nào, môi cô cắn đến nổi bật cả máu để kìm nén, “Anh buồn ngủ rồi nhóc à, a ngủ nhé...” Jen như kiệt sức, đôi mắt sắp khép lại trong khi bàn tay vẫn nắm lấy tay cô, “Em yêu

anh, em yêu anh, anh làm ơn đừng ngủ, a thức chơi với nhóc nữa đi, anh muốn e nói bao nhiêu lần e cũng nói mà, e van a đừng bỏ e 1 mình mà” cuối cùng cô cũng không kìm được nữa, những giọt nước mắt đóng băng đã quá lâu giờ tuôn rơi trên khuôn mặt cùng lời van xin anh, bàn tay cô cũng xiết lấy tay a thật chặt. A rất hạnh phúc khi nghe cô nói yêu anh, nhưng đau xót vô cùng khi nhìn thấy trên khuôn mặt xinh đẹp rơi những giọt nước mắt, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười bàn tay yếu ớt lau đi những giọt nước mắt của cô “Nhóc Đừng khóc, nhóc như vậy a sẽ không yên lòng mà đi đâu, dù a ở đâu a vẫn sẽ dõi theo và bảo vệ em, mạnh mẽ lên e nhé, A..n.h Y.ê..u Em...” dứt câu, bàn tay đặt trên má cô lau đi những giọt nước mắt buông thông, mắt Jen đã nhắm lại, nhịp tim cũng đã báo hiệu dừng đập... “Khôngggggggg, a đừng bỏ e đi mà...” cô hét lên gục vào người a khóc bi thảm, tất cả mọi người chứng kiến đều khóc nức nở, xót xa cho số kiếp ngắn ngủi của Jen và một cô gái nhỏ bé chỉ 16 tuổi phải chịu cảnh đau thương như thế. Mẹ Jen ngất đi, ba Jen cũng quy xuống, Ngọc bật khóc trong lòng Hưng, Hưng cũng đau xót nhìn người a trai chưa gần gũi được bao lâu lại phải nằm xuống mãi mãi. Tiếng thét ai oán xót thương của 1 cô nhóc vang vọng khắp bệnh viện, ngày Valentines ai cũng hạnh phúc bên nhau nhưng chỉ 1 số phận phải gặp cảnh trở trêu như thế...

6. Chương 6

1 tuần trôi qua kể từ ngày vắng a, cô chỉ nhốt mình trong căn phòng chẳng tiếp xúc với ai cũng chẳng đến bar, ai khuyên cũng chẳng chịu ra ngoài. Ngày tang của a cô cũng không đến. Cô cứ ngồi trong phòng nhìn 1 vài tấm hình hiếm hoi của cô và a, tự cười rồi tự khóc, cô nhớ a vô cùng, 6 tháng kể từ ngày a bước vào cuộc sống cô khiến cô quá quen khi có anh rồi a lại rời đi bỏ lại cô 1 mình không nói lời nào. Từ ngày không nhìn thấy a cô chẳng có 1 giấc ngủ...Đêm đó cô kiệt sức ngủ quên đi, cô thấy a về, a vẫn nở nụ cười rạng rỡ ấm áp, rồi khi tỉnh giấc chẳng thấy a đâu cô như phát điên lên khóc lóc la hét đập phá đồ đạc trong phòng khiến Hưng và Ngọc giật mình chạy sang nhưng kêu mãi cô chẳng trả lời, đành phá cửa chạy vào, Ngọc và Hưng hoảng sợ khi thấy cô đang nằm dưới đất trên 1 vũng máu, xung quanh toàn là đồ đạc thủy tinh bể vỡ, vội vã bế cô đến bệnh viện cấp cứu. Cô tỉnh dậy trong căn phòng trắng, cô biết mình còn sống, cười chua xót trách sao ông trời không cho cô theo anh mà lại mang cô nơi mà cô chẳng bao giờ muốn đến, từ ngày a đi cô ghét bệnh viện, cô trách tại sao họ lại không cứu a. Nhìn đồng hồ đã là 2h sáng, cô bước chân nặng nề xuống khỏi giường bệnh đi ra khỏi bệnh viện, cô đi chân trần trong bộ đồ bệnh nhân lang thang chẳng biết về đâu, trời lúc này thật lạnh nhưng làm sao lạnh bằng lòng cô, từng bước lang thang vừa đi vừa nhớ về a, cô đi ngang khu vui chơi cô và a đã đến, nhìn lại rồi bật cười đau xót, tim thắt lại. Cô đi đến đâu trong mắt cô cũng hiện lên những hình bóng của a, rồi cô bước đến bờ hồ, cô nhìn xuống mặt nước thấy a đang mỉm cười với mình cô liền lao xuống, cô chẳng biết bơi nên cứ chìm xuống, 2h sáng chẳng còn một bóng người như thế này rồi ai sẽ cứu cô đây, chẳng còn có Jen dõi theo cô nữa rồi?...

Trong cơn mơ màng cô nghe lời Jen trách móc “Em thật ngốc, Nhóc mạnh mẽ của a đâu mất rồi”, Tỉnh dậy lại trong căn phòng nồng nặc mùi thuốc của bệnh viện, “Em điên đủ chưa, em như vậy a ấy thấy được sẽ vui sao? ” Ngọc quát cô, cô thấy được mắt chị Ngọc đã sưng lên có lẽ vì khóc, dường như Ngọc đang mất bình tĩnh, “Bình tĩnh lại em, nhóc còn yếu lắm” Hưng vỗ về Ngọc, sau khi a trai mất Hưng cũng gầy đi khá nhiều. Cô chỉ im lặng nghe lời trách móc, trong đầu vẫn đang vọng lại câu nói của Jen. “Đây là tờ giấy a thấy trong phòng a Jen, có lẽ là cho nhóc ” Hưng lấy từ túi ra 1 tờ giấy đưa cho cô, “Em làm ơn đi, tỉnh táo lại, em phải sống thay a Jen nữa chứ” Ngọc nói như van xin cô, “Được rồi, e đọc đi, khi nào khoẻ a dắt e đi thăm a Jen, e không đến chắc a ấy cũng mong e lắm, đừng suy nghĩ đại đột nữa, dưỡng sức rồi còn đi học, thấy nhóc như vậy a Jen sẽ không vui đâu ” Hưng đau xót nhìn cô, Hưng xem cô như em gái mình nên rất yêu thương cô, thấy cô như vậy Hưng cũng xót xa vô cùng. “A đưa e về nghỉ, nhóc ở đây có cậu a chăm sóc thay ” nói rồi Ngọc cùng Hưng ra về. Cô nhìn tấm giấy trên tay, lặng lẽ mở ra... “Chào nhóc, có lẽ khi e đọc được cũng là lúc a không còn bên cạnh em nữa, em chỉ xem a như a trai nhưng a lại yêu em nhiều lắm đấy. Chắc em không biết đâu đúng không, em tạo vỏ bọc mạnh mẽ cho mình quá hoàn hảo khác hẳn cô bé nhỏ nhắn dưới cơn mưa ngày ấy. Có lẽ em cũng chẳng nhớ đâu? Lúc e tỉnh dậy chỉ vồn vện lời cảm ơn rồi rời đi mà chẳng ngó đến a kia mà. A không nghĩ sẽ yêu e nhiều như vậy đâu, nhưng nhìn bóng dáng nhỏ bé thật cô độc ấy a chỉ muốn che chở. Chắc em cũng chẳng biết có 1 người luôn lặng lẽ phía sau em đâu nhỉ, e thật quá thờ ơ đấy nhóc. Nhìn e bên người khác a thật khó chịu nhưng cũng chẳng là gì mà cản em

được:))) đành lặng lẽ nhìn e vậy thôi. Khi bắt đầu được đi cạnh em a cũng đã quen như vậy, e nói ai cũng chỉ vui chơi qua đường nên a chỉ đành làm người qua đường của em. Em thật lạnh lùng với a đó, ngày nào cũng cạnh em nhưng e chẳng nói được mấy câu với a, nhưng thôi a cũng quen rồi. Nhìn em cười thật xinh đẹp, a lại ước 1 lần e cười với anh như thế, nhưng có lẽ chỉ ước thôi vì chẳng bao giờ em dành nụ cười thật sự vui cho a. Làm a trai của em a thật khó chịu, nhưng biết làm sao đây khi a chẳng biết mình sống được bao lâu nữa, lúc muốn công khai với tư cách người yêu em thì lại không thể được. Anh muốn chăm sóc em nhưng lại chẳng muốn em chịu mất mát khi không còn anh, thà em cứ lạnh lùng xem a như a trai có lẽ sẽ tốt hơn, để anh yêu em đủ rồi. A biết em thay đổi vì điều gì, nhưng dù em mạnh mẽ a vẫn muốn bảo vệ e nhóc à...Sau này không còn người a trai này bên cạnh em hãy cứ mạnh mẽ như thế nhé, a sẽ không muốn e rơi nước mắt vì điều gì đâu, với tư cách người anh trai anh mong em đừng buông thả mình vì cái quá khứ đó nữa, sẽ có người yêu em lo lắng cho em mà. Đừng đi chơi nhiều nữa nhóc, đua xe rất nguy hiểm anh không muốn em mạo hiểm đâu. Tự chăm sóc bản thân thật tốt nhé nhóc, dù không bên cạnh em nhưng ở 1 nơi nào đó anh sẽ luôn dõi theo và bảo vệ em. Mong em sẽ luôn vui vẻ nhé, đừng làm những chuyện dại dột có hại cho bản thân a sẽ đau lòng lắm, cười nhiều vào em nhé vì em cười rất đẹp. Sống thật tốt thay luôn phần anh nhé, rồi sẽ có người khác thay a bên em. Tạm biệt nhóc, ANH YÊU EM!!!! ”. Những giọt nước mắt lại rơi xuống làm lem cả nét chữ, cô đau đớn vô cùng, Tự trách mình sao quá vô tâm, tại sao lại không mở lòng mình sớm hơn, anh làm cho cô thật nhiều nhưng cô chẳng kịp làm gì cho anh cả, 1 nụ cười anh ao ước cô cũng chẳng kịp dành cho anh. Lúc cô Nhận ra mình cần a thì a đã không còn trên cõi đời nữa. Rồi còn ai lặng lẽ dõi theo cô từng ngày nữa đây. Điều cô có thể làm bây giờ chỉ là sống thật tốt thay cả phần anh. “Cám ơn a vì đã yêu em, em sẽ sống thật tốt, em xin lỗi vì đã vô tâm như vậy, Em cũng yêu anh”.....

7. Chương 7

...Thấm thoát thời gian lại trôi qua, cũng đã 2 tháng kể từ ngày Jen biến mất khỏi cuộc sống của cô, cô sống lại với chính mình như Jen mong muốn, cô cũng không còn đua xe và hạn chế vào bar hơn. Ngoài mặt thật vô tư hồn nhiên nhưng ai cũng sẽ thấy được ánh mắt cô thật buồn pha chút màu lạnh lẽo. Thời gian khiến mọi thứ thay đổi nhưng sâu trong lòng nỗi đau vẫn dằn vặt cô, nỗi nhớ a cô chỉ biết âm thầm mà cất giữ, những bức ảnh của cô và anh cô dán khắp căn phòng. Hằng đêm cô vẫn 1 mình dạo bước chân qua những nơi quen thuộc, đôi khi cô dừng bước nhìn lại phía sau nhưng chẳng thấy bóng dáng ai rồi tự cười chế giễu chính mình “Jen đi rồi, còn ai phía sau nữa đâu chứ”...Rồi lại sắp đến Thi học Kỳ, cô vẫn vậy, chẳng bận tâm đến, trong khi bao người ôn bài thì cô vẫn lặng lẽ cô đọc trên những con đường đã từng cùng a đi qua, bước ngang khu vui chơi cô dừng lại, những hình ảnh nụ cười của a vẫn hiện trog đầu cô. Chợt 1 cô nhóc va vào cô, kem dính cả vào váy cô, cô nhóc mếu máo cuối đầu nhìn cây kem đánh rơi ” Kem của em. Hic. “, ”Để chị dắt e đi mua cây kem mới nhé ” cô xoa đầu cô nhóc bảo. Cô nhóc ngược mặt lên thì đôi mắt sáng tinh ranh vui vẻ hẳn “Ahh, chị thiên thần, lại gặp chị rồi nhé ” cô nhóc đó không ai khác là My, “Chào nhóc, e lại đi cùng ba mẹ à” cô cũng vui vẻ chào lại, “Dạ không, hôm nay e đi với a trai ạ” My cười tươi đáp, “Vậy a trai e đâu, sao 1 mình chạy lung tung thế ”, “E cũng không biết nữa, lúc nãy phía sau em mà, chắc lại lạc rồi ” My xụ mặt nhìn rất đáng thương, “Thôi nào, để chị dắt em lại kia ăn kem rồi đi tìm a e nhé”, “Vâng ạ, chị thiên thần thật tốt bụng ”...“Chị thiên thần tên là gì thế? ”My ngồi ăn mà miệng cứ riu rít, “Chị tên Nhã Uyên ”, “Ah, tên chị thật đẹp”, “Ừ mà a bạn trai của chị đâu rồi”, Cô bé hỏi khiến cô chợt ngẩn ra, rồi cũng mỉm cười nhẹ trả lời “A ấy đi xa rồi nhóc”, “Khi nào mới về ạ” My lại thắc mắc, “Sẽ không về nữa nhóc ạ” cô xoa đầu My mỉm cười nhẹ trả lời, ánh mắt thoáng buồn,, “A ấy đi đâu thế ạ, tại sao lại không về với chị xinh đẹp”, “A ấy đi xa lắm, bỏ rơi chị rồi”, “Ah, mẹ e nói con trai bỏ rơi con gái là xấu xa ah, a đẹp trai thật đáng ghét ” My vô tư nói mà đâu hay tim cô sắp chết ngạt, “Không đâu nhóc, a ấy tốt lắm nên được làm thiên thần bay lên trên cao rồi ” cô cười nhẹ đáp, ” À, vậy là a thiên thần có cánh đúng không chị?”, ”Đúng rồi nè, nhóc ăn đi rồi chị dắt đi tìm a trai” cô lảng sang chuyện khác...“Ah, a trai e kìa ”, đang ăn bỗng My chỉ tay về phía người con trai đằng xa, theo hướng cô nhóc chỉ cô nhìn thấy người con trai trong chiếc sơ mi trắng nhìn rất đẹp trai đang dáo dác nhìn xung quanh tìm kiếm. Cô theo My lại phía người con trai “Nhóc chạy lung tung đi đâu thế hả? ” người con trai gặp My liền cất giọng nghiêm nghị. “Tại a đi chậm quá thôi” My biểu môi, dường như cô nhóc chẳng sợ a trai, “Chị về trước đây nhóc,

sau này đừng chạy lung tung nữa đấy” cô mỉm cười xoa đầu My, cô rất thích My vì cô bé rất dễ thương. Rồi cô quay sang a trai My “coi nhóc cẩn thận kéo lạc đấy nhé”, nói rồi cô quay người bước về thì My nói “Khi rảnh chị đi chơi với em nhé”, cô chỉ cười nhẹ gật đầu rồi bước về nhà..“Ai đấy nhóc, em quen à” cậu con trai hỏi mắt vẫn nhìn bóng dáng nhỏ bé lạnh lùng cô độc bước đi “lúc em đi với mẹ bị lạc cũng là chị ấy giúp e đấy ” My cười tươi đáp, “Được rồi, về thôi ”

Hôm nay là ngày thi cuối, cô vẫn như mọi ngày dạo bước về nhà, đang đi cô va phải người con trai, nhìn lên thì thấy a trai của My, cô cất tiếng xin lỗi rồi bước đi tiếp.(Jin, Trần Bảo Duy Cũng chính là a trai My, 22t, 1 thợ tatto khá có tiếng đẹp trai, trên người a có vô số hình xăm, tai trái cũng 1 khuyên, khá ít nói). Jin cũng nhận ra cô, dáng người nhỏ bé trong chiếc áo dài nữ sinh, đôi mắt vẫn mang nét buồn pha lẫn u sầu, 1 cô học sinh lớp 10 thật đặc biệt đối với Jin....

Đã lâu rồi cô chẳng vào bar, hôm nay cô lại bước vào, nhưng trên người cô chỉ là chiếc quần bò dài cùng chiếc áo thun trắng bên trong, khoác ngoài thêm chiếc áo da đen, vào góc bàn trống quen thuộc cô và Jen hay ngồi, cô nhìn vào vị trí a từng thường ngồi mà đau xót, cô thật sự rất nhớ a, nhìn đâu cũng thấy hình ảnh a, cô cười chua chát nốc cạn ly rượu vang mạnh. Phía không xa nơi cô, Jin cùng bạn bè cũng đang nhập tiệc, a vô tình thấy bóng dáng cô đang ngồi 1 mình, không còn là chiếc áo dài trắng thay vào bộ đồ đậm chất playgirl, Jin âm thầm quan sát cô, khuôn mặt xinh đẹp nhưng mang u sầu. Càng uống cô lại càng say, rồi gục xuống bàn. Không lâu sau 1 người con trai bước đến lặng lẽ bế cô lên bước rời khỏi bar....

Jin không biết nhà cô mà giờ đã là 3h sáng nên a đành lái xe mang cô về nhà mình, về đến nhà a bế cô lên phòng mình nghỉ ngơi, có lẽ cô không ăn mà chỉ uống nhiều nên nôn hết ra trong lúc Jin đang bế cô nên dính cả vào người a. Jin chẳng suy nghĩ nhiều, đành lấy chiếc áo sơ mi của mình thay cho cô, Jin cũng khá bất ngờ vì trên người cô là vô số hình xăm, là 1 thợ tatto có tiếng nên Jin hiểu được ý nghĩa của những hình ảnh đó. Mặc áo sơ mi cho cô lại rồi đắp chăn lại cho cô định bước ra ngoài thì lại vô tình nghe được cô nói trong cơn say “Jen, a đừng đi mà, em biết e sai rồi mà” khuôn mặt thống khổ cùng giọt nước mắt rơi trên khóe mắt cô, Jin thầm nghĩ ‘Thì ra chỉ là vỏ bọc mạnh mẽ thôi sao cô bé’.....

8. Chương 8

Cô tỉnh dậy trong 1 căn phòng xa lạ, xem đồng hồ thì đã 2h chiều, cô nhìn lại chiếc áo mình đang mặc cũng thầm thất mắc. Rồi Jin bước vào “Chào em, tỉnh rồi à” Jin bưng trên tay 1 ly nước chanh đến đặt bên cạnh bàn. “Chào a, sao tôi ở đây vậy? ”, tối qua a vô tình thấy e say chẳng biết nhà đành mang em về đây, dù sao e cũng từng giúp e gái a” Jin chậm rãi đáp lại thắc mắc của cô. “Cám ơn a” Như 1 phép lịch sự cô mỉm cười cảm ơn, cô cảm thấy a không phải người xấu nên cũng không hỏi nhiều...Cuộc gặp gỡ giữa cô và Jin cũng chính là 1 số mệnh, từ ngày đó Jin và cô làm bạn, cô Và jin ngày càng thân thiết, có khi cô sang My chơi mẹ cha Jin cũng rất mến cô, đi tiệc Jin cũng mời cô đi cùng, nhiều người nhìn vào cứ tưởng họ là 1 đôi...

Mọi thứ vẫn trôi qua như vậy, nhờ có Jin cô cũng không còn cô đơn như trước, cuộc sống của cô có thể nói vui vẻ hơn trước, nhưng dù vậy trong thâm tâm cô vẫn mang nặng nỗi đau ngày trước, cô vẫn thấy mình có lỗi. Rồi năm học mới lại đến, cô đã là học sinh lớp 11, ngày ngày Jin đưa đón cô đi học rồi cả 2 cùng nhau đi chơi, sau 5 tháng quen biết cô nào hay Jin đã rung động trước cô. Có lúc Jin hỏi cô Jen là ai?, cô chỉ mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại 2 từ “Anh trai”, nhưng nhìn vào mắt cô Jin không nghĩ đơn giản là vậy. Thời gian lại trôi cô cũng đã rung động, cô luôn phủ nhận điều đó vì cô vẫn mang ý nghĩ chỉ yêu Jen nhưng nào hay biết sự quan tâm chăm sóc lúc cô nhẹ lòng đã làm cô rung động. Lần thứ 1 Jin tỏ tình với cô vào ngày giáng sinh, cô từ chối. Jin vẫn bình thường và lại quan tâm cô tiếp tục như thế. Rồi ngày Valentines lại đến, ngày mà cô chẳng muốn nhớ tới, quá khứ ngày đó lại ua về, lời Jen nói lại văng vẳng bên tai cô. Hôm đó cô trốn tránh Jin, 1 mình cô vào bar lại uống không biết bao nhiêu là rượu, cô ghét mình tham lam vừa muốn giữ Jen trong tâm trí lại vừa rung động trước người khác. Chợt điện thoại của Jin gọi đến, Jin hẹn cô đến 1 nơi không gặp không về cô định không đi nhưng sợ Jin đợi nên đành đến, khung cảnh nơi đó thật yên tĩnh, cô bước đến, vì say nên cô cứ bước chập choạng như sắp té, may là Jin đỡ lấy cô. Rồi cô ngồi

xuống cạnh bờ hồ, Jin cũng ngồi xuống cạnh cô. “Anh đã từng yêu ai chưa? ” Cô vẫn nhìn những vì sao trên cao miệng hỏi Jin câu hỏi mà lúc trước Jen từng hỏi cô, Jin im lặng như đợi cô nói tiếp, “À mà chỉ là 1 con nhóc như e làm sao biết yêu là gì? ” cô cười nhạo chính mình, “Có lẽ ông trời ghét em lắm nên cho ai đến chẳng bao lâu rồi cũng đi chẳng báo trước gì cả”, “Em ngu ngốc lắm phải không? ”, “Em sợ yêu lắm, ai rồi cũng sẽ đi”, “À mà a biết hôm nay là ngày gì không? ”, “hôm nay là ngày 1 năm trước Jen bỏ e đi đấy”, “A từng hỏi e Jen là ai đúng không, là người a trai e yêu đấy ”, “Chắc a sẽ thắc mắc vì sao e lại yêu a trai đúng không? ”, “E xem a ấy là a trai mà đâu nào biết a trai lại yêu người e gái xấu xa như e vậy chứ”, “E tàn nhẫn lắm, trước khi a ấy nhắm mắt cũng không thể cho a ấy 1 nụ cười hạnh phúc như a ấy muốn”, nhắc đến Jen cô lại cười nhạo mình, cô cứ ngồi đọc thoại 1 mình mặc kệ Jin có trả lời hay không. “E đáng ghét lắm đúng không Jin? ” bỗng cô quay sang hỏi Jin, “Đúng vậy” Jin im lặng đến giờ cũng trả lời, “Haha e đáng ghét nên ai cũng rời bỏ em, ngay cả bạn thân ngày trước cũng phản bội em ” cô bật cười lớn, nhìn cô như vậy mà lòng Jin nhói đau vô cùng. Jin bỗng ôm chặt lấy cô “E rất đáng ghét, đáng ghét vì giấu đi nỗi đau 1 mình”, cô bất ngờ, cái ôm này thật ấm áp và an toàn. “Đừng yêu một người như em nữa, em không xứng đáng” cô vòng tay ôm lấy a nói vào tai a, dứt lời cô đẩy a ra rồi bước đi. Chưa được vài bước vòng tay a lại xiết lấy cô từ phía sau “A yêu em, e đừng che giấu sự yếu đuối nữa, e tệ thế nào a cũng sẽ yêu em, đừng gắng gượng như mình mạnh mẽ nữa được không ”, những giọt nước mắt tưởng chừng cạn lại 1 lần nữa rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, nước mắt của hạnh phúc nhưng cô trách mình không thể. “E đau khổ đủ rồi, để a bù đắp lại cho em được không, a không muốn lại làm người a trai của em” a nói nghẹn ngào, gương mặt thống khổ, đôi tay càng xiết lấy cô như sợ cô đi mất. Hình ảnh Jen lại hiện ra trước mắt cô với nụ cười ấm áp cùng lời nói quen thuộc đã 1 năm cô chẳng được nghe ‘Mở lòng đi nhóc, e hạnh phúc a cũng sẽ hạnh phúc, ngoan nào hãy nghe theo con tim mình đi e nhé’. Hình ảnh Jen khiến cô nhớ lại quá khứ, sợ 1 lần nữa quá khứ lặp lại, cô thầm nghĩ “Tạm biệt Jen, em sẽ giữ a mãi trong lòng, nhưng em không muốn Jin lại đau khổ, e sẽ sống hạnh phúc như a muốn, xin lỗi a”. Cô quay lại ôm Jin “Em cũng yêu anh”....

9. Chương 9

Jin giúp cô tìm lại nụ cười vốn có, yêu thương cô hết mức. Ba mẹ cô hay vắng nhà nên cũng giao cô cho Jin. Cô sang ở cùng Jin, bạn bè của Jin ai cũng xem cô như e gái nhưng trong đó có 1 người rất thân với Jin, rất đẹp trai nhưng lại lạnh lùng và ít nói, cô biết Kỳ Phong vào 1 lần cô đi học trễ chạy va vào a, cô cảm thấy Kỳ Phong có vẻ khó chịu với cô nên cô nghĩ cũng chẳng tiếp xúc nhiều...3 tháng nữa lại trôi, cô cũng sắp thi cuối kì lớp 11, cô cũng phải ôn bài nên cũng không đi theo Jin đến nơi a làm việc, Jin nhờ Kỳ Phong sang chơi với cô tiện thể lại giúp cô ôn bài vì Phong khá rỗi và cũng hay sang nhà Jin ở. Cô lại nghĩ Phong ghét cô nên cũng chẳng hỏi, nhưng có 1 bài khá khó cô chẳng thể làm, đang phân vân thì cái giọng lạnh băng cất lên, đây cũng là 1 trong số những lần ít ỏi cô và Phong nói chuyện “Làm không được à”, cô cũng ngạc nhiên nhìn Phong khó hiểu nhưng lại nhớ đến bài mình đang làm “À, có hơi khó ạ, làm hơi lâu 1 tí thôi”, cô nói vậy nhưng thật ra Phong đã thấy vẻ mặt phân vân của cô đã lâu, “mang qua đây, tôi hướng dẫn e giải” Phong nhìn cô bảo, cô cũng mang qua để a giải giúp. Suốt hôm đó Phong như người thầy giáo trẻ dạy thêm của cô, cô cũng nói chuyện nhiều hơn với Phong. Phong vẫn lạnh lùng như vậy nhưng rất nhẹ nhàng giảng bài cho cô hiểu. Suốt 3 tuần trôi qua, kì thi cũng đã kết thúc, trong suốt thời gian ôn bài Phong luôn bên cạnh chỉ bảo cô, Jin cũng mừng vì Phong cởi mở với cô hơn, vì là bạn thân a hiểu Phong không thích nói nhiều với con gái....

Sau khi thi xong. Cô và Jin vẫn dính lấy nhau, rất hạnh phúc. Rồi một hôm, cô bị tai nạn, va chạm vào đầu mất tất cả ký ức, cô như 1 đứa trẻ mới 3 tuổi, Jin vẫn yêu thương cô, Jin dành thời gian ở nhà dạy lại cho cô mọi thứ, cô cứ như trẻ thơ khiến Jin đau xót, mỗi đêm khi đã ru cô ngủ, Jin mới bước đến sôpha mà ngủ....

2 tháng nữa trôi qua, cô phải đi học cũng là lúc Jin phải làm việc trở lại, cô cũng được Jin dạy lại rất nhiều thứ nên cũng đã có thể đi học được. Jin đưa cô đi học rồi lại đón về, ngày nào cũng thế, Kỳ Phong thì ngày nào cũng sang chơi, đôi lúc ánh mắt lạnh lẽo của Phong nhìn cô rất phức tạp nhưng không ai hay và có thể

hiếu a đang nghĩ gì...

1 hôm những ký ức của cô lại ùa về, cô nhớ lại tất cả. Jin vui mừng ôm chầm lấy cô, Khuôn mặt a cũng rơi giọt nước mắt của hạnh phúc, Phong nhìn cô như vậy cũng an tâm nở 1 nụ cười nhẹ thoáng qua... Hôm đó Jin làm tiệc ăn mừng, có tất cả mọi người bạn của Jin. Sau khi tàn tiệc mọi người đều ra về hết, vì đã khuya nên phong cũng ở lại, cô vừa bước vào trong nhà, Phong cũng bước vào sau, Jin định đóng cửa thì gặp 1 cô gái xinh đẹp ăn mặc sexy là Kiều Lan đang đứng trước mặt, a ngạc nhiên. Cô gái cười buồn nhìn a “A không chào đón e à”, Jin cười nhẹ “Chào em, đã lâu không gặp” rồi đưa tay ra bắt. “Có thể nói chuyện chút chứ”, “A bận rồi, trời cũng đã khuya e về đi” Jin nói rồi định bước vào nhà thì Lan ôm chầm lấy a van xin “1 lần thôi, em xin a”, Jin vội vàng gỡ tay Lan ra sợ cô gặp rồi hiểu lầm nhưng chẳng gỡ được, bỗng tiếng cô vọng ra “Jin ơi, a làm gì lâu vậy?”, Jin nghe tiếng cô vội vã xô Lan ra, cô bước ra thấy Jin đang đứng với 1 cô gái xinh đẹp nên nghĩ là bạn Jin thì cũng cất lời vui vẻ “chào chị, sao chị đến muộn vậy ạ, mọi người về hết rồi, chị vào nhà chơi nha”, Lan bỡ ngỡ “Chào em, em là...”, “Là người yêu a đấy” Jin đáp thay, “Hi, chị vào nhà chơi ạ, khuya rồi bên ngoài lạnh lắm, có a Phong nữa đấy ” cô cứ vô tư mà đầu hay Lan đang bàng hoàng, “Lan nói phải về rồi, để a đưa Lan về đã, em vào trong trước đi, a về ngay” Jin xoa đầu cô nuông chiều nói, “Vậy a đưa chị về đi, hẹn gặp lại chị ạ”... Cô cứ ngây thơ hiếu khách, còn Phong đứng bên trong nhìn thấy Lan thì chỉ nở nụ cười khinh bỉ...

Jin và Lan đang đứng cạnh hồ, Jin cất tiếng trước “Em muốn nói gì?”, “A có người yêu rồi à?” Lan nhìn Jin hỏi. “Ừm, em hạnh phúc chứ”,

— “Thật ra em không hề yêu ai ngoài a cả”

“Em ra đi vì e sợ a sẽ đau khổ khi e biến mất thôi ” Lan nói nghẹn ngào. “Em nói vậy là sao?” Jin khó hiểu nhìn Lan

“Em bị bệnh Tim, lúc đó e tưởng mình sắp chết nên mới chia tay a” những giọt nước mắt Lan rơi trên mặt khiến Jin khó xử, Jin bàng hoàng nghĩ ‘Mình sai rồi sao’. “Anh không cần phải thương hại em, em muốn nói để a biết dù e có ra đi cũng không hối tiếc ” Lan lau đi những giọt nước mắt như không muốn Jin thương hại. “Ý em là sao, e vẫn chưa khỏi sao?” Jin nắm lấy bờ vai Lan ghì chặt hỏi. “Không có anh e chẳng muốn làm gì cả ” Lan cười nhạt, “Em điên sao”, “Ừ, em yêu anh, là em điên ” Lan nói như hét lên, nước mắt rơi không ngừng, tâm trí Jin bây giờ rối bời, anh không biết phải làm thế nào, a cảm thấy mình nợ Kiều Lan, nếu Lan có xảy ra chuyện gì chắc a sẽ cắn rút cả đời, anh cũng không thể bỏ Nhã Uyên, cô nhóc ngây thơ giúp a tìm lại cảm xúc 1 lần nữa. A đang hoang mang chẳng biết làm thế nào thì Lan lại nói “Anh không cần bận tâm đến em, anh sống hạnh phúc em vui rồi, em chỉ có thể ngắm a từ xa thôi” nở nụ cười chua xót Lan định bước đi thì Jin níu lại ôm lấy Lan khiến Lan bàng hoàng “Anh buông em ra đi, không cần thương hại em”, “Anh không thương hại em, anh yêu em” Jin nói mà lòng đau như cắt, Jin ghét mình làm tổn thương cả 2 người con gái, Jin nợ Lan và có lỗi với cô nhóc anh yêu rất nhiều. Lan ngỡ ngàng “Vậy còn cô ấy”, “Em cho a thời gian, nhóc mới khỏi bệnh nên chẳng thể tự lo được” Jin nói, lúc này a thật sự rất đau, a lo cho cô nhóc ngây thơ yếu lòng luôn tỏ ra mạnh mẽ, liệu sau này a rời khỏi cô cô có thể sống tốt hay không? Nhưng a đành có lỗi với cô vì a nợ Lan quá nhiều, khi xưa a hiểu lầm Lan vì thấy vỏ bọc nghèo khổ của a mà rời khỏi a, bây giờ đối với Lan a chỉ cảm thấy mình nợ Lan. Lan bật khóc ôm chặt Jin “Em yêu anh, em không muốn xa anh bất cứ phút nào nữa huhu”, “Anh sẽ bên em lúc em cần, cho a thời gian nhé”.....

Cuộc trò chuyện của Jin và Lan có 1 người đã nghe tất cả, đó là Kỳ Phong. Phong nhìn Lan cảm phần, Phong hiểu rõ con người Lan hơn hết nhưng a biết dù có nói Jin cũng sẽ không nghe a. ‘Jin, mấy vẫn ngu ngốc như ngày nào’...

Phong về nhà thấy cô đang gục trên bàn ngủ say, chắc là ngủ quên, rồi chợt điện thoại cô reo lên tin nhắn “A bận công việc rồi, em ở nhà chơi với Kỳ Phong nhé, mai a về ”. Phong đọc được tin nhắn, gương mặt lạnh nay càng lạnh hơn, ánh mắt đau xót nhìn cô, cô vẫn say sưa ngủ chẳng biết gì. Phong bế cô lên phòng đắp chăn cho cô rồi mới rời đi... Tối Hôm sau Jin về thấy cô và Phong đang ngồi ăn tối, cô vẫn cười tươi với Jin “Anh vào ăn luôn nhé, sao hôm nay về trễ thế, làm nhiều vậy có mệt không?” nhìn cô cười mà sao lòng Jin nhói đau vô cùng, lấy bình tĩnh, gượng nụ cười nhẹ xoa đầu cô “A không đói em và Phong ăn đi, hôm nay a hơi mệt, a nghĩ ngơi lát ” nói rồi Jin cất bước đi lên lầu, cô khó hiểu nhìn theo Jin “Kỳ Phong, hôm nay a có thấy Jin hơi lạ không?” cô cất tiếng nói vs Phong, “Ừm” Phong chỉ vờ vện 1 từ trả lời cô, “Chắc

hôm nay a ấy có nhiều khách lắm ” nói rồi cô vẫn ngồi ăn bình thường, lời cô nói khiến Phong thật xót xa, cô nhóc này thật ngây thơ đến nỗi làm Phong phải đau lòng vô cùng.....

Mọi thứ vẫn diễn ra như vậy, 2 tháng nữa lại trôi qua, dạo gần đây cô cảm thấy đầu hay choáng váng, cô nghĩ chắc là do mới khỏi bệnh thôi. Jin thì ít gần cô hơn, cô cũng thấy Jin thật lạ nhưng rồi lại giữ suy nghĩ ‘Chắc a ấy làm việc nhiều mệt lắm’. Kỳ Phong bên cạnh cô còn nhiều hơn cả Jin. Hôm nay Jin lại về Khuya, cô thì đã ngủ. Jin âm thầm vào Phòng cô nhìn ngắm cô thật lâu rồi lại bước ra. “Mày nói chuyện với tao 1 chút ” Kỳ Phong đứng ngoài cửa phòng cô thấy Jin ra cất giọng lạnh lẽo nói, Jin giật mình “Có gì xuống dưới nói để nhóc ngủ, mày xuất hiện như ma làm tao giật mình đấy ”....

Jin và Phong ngồi đối diện nhau, Jin hỏi “Có chuyện gì mà khiến mày phải nửa đêm đợi tao về vậy? ”

—“Mày định vậy mãi à”

—“Vậy là sao, mày nói gì thế? ” Jin khó hiểu

—“Kiều Lan và mày” cái giọng lạnh lẽo của Phong khiến Jin sững sờ “Tao biết từ lúc cô ta trở lại rồi, mày không cần giấu tao” Phong cười nhạt

“Mày tin cô ta à”

—“Lan không như mày nghĩ, tao nợ cô ấy quá nhiều”

“Vậy còn Nhã Uyên, em ấy có làm gì sai với mày à” nhắc tới cô lòng Jin thất lại, đau xót vô cùng

“Tao có lỗi với e ấy rất nhiều, nhưng Lan không thể sống thiếu tao, tao không bên cạnh cô ấy sẽ không thể sống ”

—“Mày chọn cô ta”

“Có lẽ vậy, sau khi nhóc thật sự bình thường lại, tao sẽ về với Lan” Jin nói mà lòng như ngàn mũi dao đâm vào tim.

“Mày vẫn ngu ngốc như vậy, vì một con đàn bà rẻ tiền không xứng đáng”

—“Mày im đi, cô ấy đang sống dở chết dở mà mày còn không thể hiểu chuyện chút sao, tao biết mày không thích Lan nhưng có cần nặng lời như vậy không ” Jin tức giận nắm lấy cổ áo Phong hét

“Tao không nói nữa, mày cứ làm những gì mày cho là đúng” Phong hất Jin ra rồi bước ra về. Jin mệt mỏi ngồi phệt xuống. Trong đầu Jin lúc này hàng đống mớ hỗn độn.....

Ngày qua ngày vẫn vậy, Jin đi sớm về khuya, Phong thì bên cô suốt, lại gần đến thi cuối cấp 3 nên cô cũng chỉ cắm đầu vào học chẳng suy nghĩ nhiều. Hôm đó đang trong giờ học nhưng cô bỗng tỉnh dậy trong căn phòng trắng, xộc vào mũi mùi thuốc nồng nặc, đó chính là bệnh viện, nơi cô không muốn trở lại. Mở mắt ra chỉ nhìn thấy bác sĩ, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng người nhưng chẳng có, cô có chút buồn, lại tự nhủ lòng chắc Jin bận. Vị bác sĩ già hỏi cô “Cháu từng bị tai nạn va đập vào đầu phải không? ”, “Dạ, cách đây 4 tháng ạ”, “Đầu cháu xuất hiện 1 khối u có thể do di chứng để lại, cần phải phẫu thuật ” vị bác sĩ nhẹ nhàng nói, “Cho cháu chút thời gian được không bác sĩ” cô sợ Jin lại lo lắng nên cần tìm lúc thích hợp hơn. “Vì khối u tồn tại đã 3 tháng nên thời gian tối đa trước khi phẫu thuật của cháu phải trước 3 tháng, nếu trễ hơn nữa cơ hội thành công là rất ít”Sau khi nói chuyện với bác sĩ, cô bước về nhà với hàng mớ suy nghĩ trong đầu...

10. Chương 10

Rồi 2 tháng nữa lại trôi, cô cũng đã tốt nghiệp cấp 3. Cô ngày càng ít gần Jin, Jin cũng hay trốn tránh cô, cô khó hiểu nhưng cũng im lặng vì cho rằng Jin bận. Hôm đó sinh nhật Jin, cô muốn cho Jin bất ngờ nên tự học làm bánh và những món Jin thích, Phong thì ngồi xem phim nhưng thỉnh thoảng mắt vẫn quan sát cô. Khoảng 7h tối mọi thứ đều xong, chợt điện thoại cô reo lên tin nhắn từ Jin, cô đọc tin nhắn mỉm cười vui vẻ rồi thay đồ, 5 phút sau cô xuống, cô vui vẻ nói với Kỳ Phong “Anh ở nhà nhé, em đi đây 1 lát ”...

Cô bước đến địa chỉ Jin kêu cô đến, cô cũng khó hiểu khi đây là khách sạn, thắc mắc Jin kêu cô đến làm gì. Rồi cô cũng sờ khi nghe thấy, cô không tin vào mắt mình nữa, trước mặt cô là Jin và cô gái hôm đó đang thân mật, cuộc nói chuyện của họ càng khiến cô như vỡ òa. Thì ra họ xem cô lại con cóc, nếu đã bên cô ấy không cần cô nữa tại sao Jin lại không nói sự thật với cô mà lại lừa dối cô. Đôi chân cô như không còn sức đứng vững nữa, từng bước nặng nề bước khỏi nơi đó, Môi mím chặt kìm nén nước mắt, ngàn câu hỏi tại sao Jin lại làm vậy với cô, Jin rất yêu cô đâu rồi, ai làm ơn nói cô biết đi, cô chuẩn bị tất cả định cho a bất ngờ nhưng đối lại là 1 sự thật tàn nhẫn. Trời đang đổ mưa lớn, cô vẫn bước lang thang không phương hướng, trong đầu vô số những câu hỏi, cô mím chặt môi đến bật máu ngăn không cho nước mắt rơi, rồi đôi chân cô không còn sức ngã quỵ xuống. Chợt 1 cái ôm xiết lấy cô, cái giọng lạnh băng quen thuộc cất lên “Muốn khóc cứ khóc đừng cố nén, tôi sẽ cho em mượn vai khi em cần” không ai khác là Kỳ Phong, Phong theo cô từ lúc rời khỏi nhà, Phong cực kỳ tức giận khi thấy cô thần thờ rời khỏi khách sạn, Phong biết cô đã nhìn thấy gì, rồi cái bóng dáng nhỏ bé Cứ bước lang thang trên con đường mặc kệ trời đang mưa khiến Phong như phát điên, không chịu được nữa cậu chạy đến bên cô. Nhận ra Kỳ Phong, cô vỡ òa ôm xiết lấy a mà bật khóc kèm theo những lời oán trách khiến Phong xót xa.....Khóc đến mệt mỏi rồi ngất đi trong lòng Kỳ Phong, a lặng lẽ bế cô về nhà, nhìn khuôn mặt xanh xao của cô mà lòng đau nhói, cô nào hay biết cô đã khiến 1 trái tim lạnh giá của Kỳ Phong phải rung động, cô đau 1 Kỳ Phong đau 10...

Hôm sau Jin về nhà thấy bàn tiệc cùng chiếc bánh kem mừng sinh nhật, lòng a nặng trĩu chẳng biết phải mở lời với cô như thế nào. Lê từng bước lên lầu, nhìn ngắm cô đang ngủ say, lòng đau đến tận cùng, nhìn cô như vậy a xót xa chẳng thể mở lời nên lại chọn cách trốn tránh âm thầm rời đi. Sau khi Jin rời đi cũng là lúc cô mở mắt ra, thật ra cô đã tỉnh từ lâu, ánh mắt buồn nhìn bóng dáng anh rời đi...

Jin lại trở về vào khuya hôm sau, nhưng thật lạ trong căn nhà chẳng có ai, rồi a lên phòng cô theo thói quen nhưng chỉ thấy mọi thứ đều trống không. Jin thầm nghĩ chắc Phong đã dắt cô đi chơi. Một buổi sáng, chợt thấy 1 mảnh giấy nhỏ trên bàn “Tạm biệt a nhé, em chủ động rời đi để anh không cảm thấy khó xử nữa. Em biết tất cả rồi, em không trách anh đâu, cảm ơn anh vì 2 năm qua lo lắng cho em, Không còn anh em cũng sẽ tự chăm sóc cho mình được, anh không cần phải lo lắng cho 1 cô nhóc như em nữa đâu, chúc anh và chị ấy hạnh phúc” Jin đau đớn vô cùng, lòng thầm trách mình không tốt, ‘Xin lỗi em rất nhiều, sau này sẽ có người tốt hơn a thay a bên em, tình yêu a dành cho em để mình a giữ, mong em sống tốt’...

* * *

Nửa năm trôi qua, kể từ khi cô rời khỏi Jin, tuy bề ngoài cô vẫn vui vẻ nhưng Kỳ Phong biết chỉ là vỏ bọc của cô. Kỳ Phong luôn bên cạnh quan tâm cô với tư cách 1 người a trai...Phong thấy nét mặt cô ngày càng nhợt nhạt nhưng cô luôn nói chỉ hơi mệt. Hôm ấy đột nhiên cô ngất đi, Kỳ Phong phải đưa cô đến bệnh viện, Phong cũng biết được căn bệnh của cô....Nhưng đã muộn, Lúc Phong biết được cũng chính là lúc cô chỉ còn những ngày cuối cùng mà cô sống. Nhìn khuôn mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh Phong đau xót vô cùng, nắm lấy bàn tay bé nhỏ sưởi ấm, lòng Kỳ Phong lo sợ vô cùng....Phong xót xa khi cô tỉnh dậy ngày thơ hời Kỳ Phong “Sao mặt a nhìn khó coi thế”, “Em định dấu đến bao giờ?”

—“Anh đang nói gì vậy?” cô khó hiểu nhìn Kỳ Phong

“Em định âm thầm rời đi như vậy sao” Phong đau xót, cô chẳng hiểu Phong nói gì cứ giữ vẻ mặt đó càng khiến Phong đau đớn đến khó thở.

“Anh điên hử, em mệt nên ngất có tí mà a phát bệnh rồi à” cô trêu chọc Phong. “ừ, tôi điên” Phong tức giận nói rồi bước khỏi phòng, nếu ở lại nhìn cô nữa a sẽ không thể chịu nổi. Cô khó hiểu nhìn theo Phong, thắc mắc tại sao a ấy lại tức giận. Định bước xuống giường chợt thấy tờ bệnh án đặt trên bàn, lật ra đọc. Mọi thứ như sụp đổ trước mặt cô, Cô đã hiểu vì sao Phong tức giận...

11. Chương 11: Kết Thúc

Lặng lẽ bước đến lang thang nơi Kỳ Phong đang đứng, gương mặt lạnh lẽo thường ngày thay vào là sự đau đớn. Cô xem a như người a trai, a lo lắng cho cô, luôn bên cạnh cô suốt thời gian qua, cô chỉ ngây thơ đơn

giản nghĩ đó là tình cảm giữa a trai và e gái. Nhưng cô nào biết được vẻ mặt lạnh băng đó đã giấu đi tình cảm, sự yêu thương của Kỳ Phong dành cho cô vào trong lòng. Không khí im lặng bao trùm 2 người, rồi đột nhiên cô khẽ nói “Cảm ơn a đã luôn bên em nhé” nụ cười nhẹ vẫn nở trên môi cô càng làm Kỳ Phong nhói đau, cô cứ nói mãi mặc dù Phong không hề trả lời, rồi chợt Kỳ Phong ôm chặt lấy cô, cô bất ngờ nhưng cũng ôm lấy Phong như an ủi. Chợt cô thấy thứ gì đó thật lạ, thấm ướt vào vai cô, dường như Kỳ Phong đang khóc. Giọng nói lạnh lẽo giờ đây nghẹn ngào khiến cô cảm thấy mình thật tệ. Bàn tay nhỏ bé lau đi nước mắt trên khuôn mặt đẹp trai của Phong, đôi môi nhỏ bé vẫn mỉm cười, cô trêu chọc a “Kỳ Phong lạnh lùng đau mắt rồi, anh khóc thật xấu quá đi”, a cảm thấy nơi lòng ngực như ngàn mũi dao đâm vào, nước mắt a cứ tuôn ra, trong lòng cô cũng xót xa khi người a trai mình yêu quý phải đau lòng, nhưng cô không cho phép mình yếu đuối.....

Về Jin, tuy bên Lan nhưng a vẫn luôn nhớ đến cô, sự ra đi của cô cũng đồng nghĩa với việc tim a không còn nhịp đập. Hôm nay a lại nhớ về cô, vào căn phòng cô từng ở, mọi thứ vẫn như vậy, những bức ảnh của cô vẫn dán khắp phòng, nhìn vào bức ảnh cô cười tươi Jin lại đau nhói. Jin muốn gặp cô nhưng lại chẳng thể, a đã làm tổn thương cô như vậy làm sao còn mặt mũi nào gặp cô.....

Jin bước đến trước cửa phòng Kiều Lan, định bước vào thì nghe Lan nói chuyện điện thoại với ai đó, như sét đánh ngang tai khi biết sự thật, Lan không hề bệnh như Jin nghĩ, cô ta làm vậy để Jin trở về với cô ta. Bàn tay Jin siết chặt lại, 1 lần nữa Jin lầm tin vào con người đó, cũng chính vì cô ta mà Jin làm tổn thương người mình yêu...

* * *

1 tháng nữa lại trôi, đã sắp đến sinh nhật cô. Jin nhắn tin cho cô nhưng chẳng thấy hồi âm, Jin nhớ cô rất nhiều, nhưng tìm kiếm cô mãi chẳng gặp, Jin nghĩ chắc giờ cô đang hạnh phúc bên 1 người xứng đáng hơn a rồi. Jin cũng đã rời xa Kiều Lan nhưng cô ta vẫn cứ mặt dày tìm Jin mãi. Lúc này Jin đang ở nhà, Kiều Lan lại đến dính sát vào Jin, Jin cũng không quan tâm đến cô ta mặc kệ cô ta làm gì. Đột nhiên Kỳ Phong bước vào “Mấy còn tâm trạng hạnh phúc bên con đàn bà đề tiện đó nữa à” Kỳ Phong cực kỳ tức giận khi thấy cô ta và Jin. “Có chuyện gì, dù sao Lan cũng là con gái mầy có cần nặng lời vậy không?” Jin mệt mỏi nói, dù sao Lan cũng từng là người Jin yêu nên nể tình Jin nói. “Được, mầy xem đi, cô gái ngây thơ của mầy làm những gì đây” Phong khinh bỉ quăng 1 sắp ảnh lên bàn, Jin mở ra xem thì chết sững, trong ảnh là cảnh Lan và những người con trai đang thân mật, Kiều Lan hoảng loạn “Jin, đây là ảnh ghép, Phong ghét em mới làm vậy, em từng gạt anh vì em yêu anh chứ không hề làm chuyện như vậy huhu” cô ta khóc lóc thảm thiết khiến Phong càng chúng mắt, “Mầy nhìn đi, con đàn bà hiền lành mầy chọn để từ bỏ Nhã Uyên đấy”, “Cô thật kinh tởm” Jin nhìn Kiều Lan mà ghê tởm, Jin không ngờ Lan lại như vậy. “Jin...nghe em giải..” cô ta chưa dứt lời thì Jin nói như hét “Cút khỏi đây, tôi không muốn nhìn Thấy cô nữa”.....

Cô ta rời đi còn lại Jin và Kỳ Phong, “Em ấy đang ở đâu, mầy biết phải không?” Jin nói như van xin Phong, “Biết thì sao, mầy cũng còn quan tâm đến em ấy nữa à” Phong cười nhạt. “Mầy biết tao yêu em ấy đến nhường nào mà”. “Yêu, vậy lúc em ấy cần mầy ở đâu, lúc em ấy phải chịu những cơn đau dày vò mầy ở đâu” Phong nắm cổ áo Jin hét lên, lúc này đây Phong cực kỳ tức giận. Lời Phong nói khiến Jin càng thấy mình thật tàn nhẫn “đúng vậy, tao không có tư cách yêu em ấy, chắc giờ e ấy quên tao rồi cũng nên” Jin cười nhạt, lòng xót xa vô cùng. “Mầy nghĩ đơn giản vậy sao, em ấy lúc nào chẳng nhớ đến mầy, cũng tại mầy mà giờ em ấy sắp phải mất mạng đấy thẳng khốn”, “Ý mầy là sao” lời Phong nói khiến Jin khó hiểu, cảm giác bất an ngày 1 lớn hơn. “Mầy đi theo tao”.....

Jin vừa bước đến trước phòng cấp cứu cùng Kỳ Phong cũng là lúc cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, Phong vội chạy đến, gương mặt không khỏi giấu nét lo lắng “Cô ấy sao rồi bác sĩ”, “Tôi đã cố gắng hết sức, cô bé chỉ có thể sống vài giây cuối, xin lỗi cậu” nói rồi vị bác sĩ rời đi. Kỳ Phong đâm mạnh vào tường đến bật máu, còn Jin, Jin như không còn sức khi nghe câu nói đó, bước vào căn phòng cấp cứu, bóng dáng nhỏ bé, khuôn mặt quen thuộc Jin nhớ nhưng giờ đây khiến lòng Jin đau nhói, khuôn mặt cô nhợt nhạt không còn sức sống. Nhìn thấy Jin cô mỉm cười nhẹ, cô chẳng thể nói chuyện được nữa. Jin bước đến nắm lấy bàn tay cô, thật lạnh lẽo. Jin nói chưa kịp hết lòng mình thì bàn tay cô buông thõng, đôi mắt nhắm lại, nhịp tim cũng đã dừng đập, nhưng trên môi vẫn là nụ cười xinh đẹp. Nước mắt 2 người con trai rớt xuống khi đôi mắt cô nhắm nghiền, Jin thì gục vào người cô mà khóc, lay người cô tỉnh dậy nhưng chỉ là sự im lặng. Kỳ Phong kiệt sức tựa lưng vào tường trượt dài xuống nền gạch lạnh lẽo....cảnh tượng bi thương khiến bao người phải xót xa....

‘Ngày em bước đến, cuộc sống lạnh lẽo của tôi dường như được sưởi ấm, nhưng em không thuộc về tôi, tôi biết nhưng không thể dừng lại tình cảm ấy nữa, tôi sẽ âm thầm bên em. Nhìn nụ cười trên môi em lúc này thật khiến tôi khó thở. Tại sao em lại đến rồi đi vội vã như thế, rồi còn cô nhóc ngày nào cùng tôi ôn bài nữa, còn ai sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của tôi nữa đây, Em thật tàn nhẫn....’

‘Ngày đầu gặp em, em thật khác bao cô gái khác, thật lạnh lùng. Thời gian dần trôi, em giúp a mở lòng mình 1 lần nữa, anh yêu nụ cười xinh đẹp đó. Anh biết e có quá nhiều nỗi đau, a cũng là 1 trong số những người mang cho e nỗi đau đó. A tự trách mình đã bỏ rơi em, a nghĩ em sẽ hận a, nhưng không em vẫn yêu anh như vậy. Ngày gặp lại em, em chẳng nói lời nào rồi lại rời xa a mãi mãi, trên môi em vẫn là nụ cười nhưng nó khiến a đau đớn vô cùng, giấc mơ nắm tay em trên lễ đường giờ thật xa vời. Em đi rồi, mang cả trái tim a theo....’

~ ~

~Cảm ơn người con trai đã đến trong đời em khiến em có thêm niềm tin vào tình yêu lần nữa. Có lẽ số mệnh em sớm được an bài như vậy. Nếu có kiếp sau em mong chúng ta sẽ gặp nhau và không phải mang chút khổ đau nào nữa. Tạm biệt Jin, người em yêu...

Cảm ơn Kỳ Phong, cảm ơn anh đã luôn bên em, mặc dù anh lạnh lùng nhưng em biết a rất tốt với em, tình cảm của anh dành cho em em biết rõ, xin lỗi anh vì sự thờ ơ của em. Anh làm cho em rất nhiều nhưng e lại không kịp trả ơn a rồi. Tạm biệt a, người a trai em yêu thương nhất...

5 năm trôi qua, hôm nay là ngày 5 năm trước cô ra đi vào năm cô vừa tròn 19 tuổi, vẫn là bóng dáng 2 người con trai xinh đẹp đứng trước mộ phần cô. Thời gian trôi, Jin và Kỳ Phong cũng đã thay đổi khá nhiều, nhưng tình yêu dành cho cô không bao giờ đổi khác...

— “Mày định ở vậy mãi sao” Jin hỏi Kỳ Phong

. “Còn mày” vẫn khuôn mặt lạnh lẽo ấy, Kỳ Phong hỏi ngược lại Jin.

— “Mày biết mà, Không là cô ấy sẽ không là ai cả” Jin đáp trả lại

Kỳ Phong mỉm cười nhẹ thay câu trả lời...

“Chị thiên thần, em đến thăm chị rồi đây” giọng nói thánh thót đó không ai khác là My, giờ My đã 12 tuổi đủ để hiểu chuyện. Nhưng cái tên gọi ngày xưa cô bé đặt cho cô vẫn không thay đổi.

“Em ồn ào quá đấy” Jin xoa đầu cô nhóc trên chóc

“Mặc kệ em, em đến thăm chị thiên thần chứ không phải tìm a a ý kiến cái gì” My bĩu môi

— “được rồi, a thua em vậy”

“Chị Thiên thần chị thật hạnh phúc đó, lúc nào cũng có 2 a đẹp trai bên cạnh cả, chị nói rất đúng người tốt sẽ được yêu thương thôi mà” cô bé ríu rít nhìn vào bức ảnh cô mà nói, lời cô nói vẫn in sâu trong tâm trí My, không bao giờ cô bé quên đi cả....

Jin và Kỳ Phong mỉm cười nhẹ nhìn vào bức hình cô, nụ cười xinh đẹp vẫn tồn tại trong tim mọi người dù cho cô đã xa mãi.....

~ The End ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-ngviet-nga-tieudi>